

Anarhisti i akcija

Alfredo M. Bonanno

Alfredo M. Bonanno
Anarhisti i akcija

”Insurrection” 1989.; prevod: Zluradi Paradi, 2005-2006.

atabularasa.org

Aktivna anarhistička manjina ne robuje brojevima već nastavlja da djeluje protiv moći čak i onda kada je intenzitet klasnih sukoba na niskom nivou među onim koje su najviše eksploatisane. Anarhističko djelovanje zbog toga ne bi trebalo da ima za cilj organizovanje i odbranu čitave klase eksploatisanih u jednu ogromnu organizaciju da bi sagledali borbu od početka do kraja, već treba da indentifikuje pojedinačne aspekte borbe i da ih sprovede kroz napad.

...Dakle, anarhistički revolucionarni rad nikada nije usmjeren isključivo na mobilizaciju masa, inače bi upotreba određenih metoda postala potčinjena uslovima koji postoje unutar ovog drugog, u dato vrijeme. Aktivna anarhistička manjina nije prosto robinja brojka, već djeluje u stvarnosti na osnovu svojih ideja i akcija. Očigledno je da postoji veza između ideja i razvoja organizacije, ali jedno ne dolazi kao direktan rezultat drugog.

Odnos prema masi se ne može strukturisati kao nešto što mora da izdrži tok vremena; npr. da bude zasnovan na rastu do beskrajsnosti i otporu/borbi protiv napada eksploatatorki. On mora imati smanjenu specifičnu dimenziju, onu koja je bez sumnje napad a ne zaštitnica odnosa.

Organizacione strukture koje možemo da ponudimo ograničene su u vremenu i prostoru. To su jednostavne forme udruživanja koje mogu se postignu u kratkom roku. Drugim rečima, njihov cilj nije da organizuju i zaštite celu eksploatisanu klasu u jednu široku organizaciju koja bi ih u borbi vodila od početka do kraja. One moraju da budu redukovanih dimenzija, identifikujući jedan aspekt borbe i iznoseći ga do njegovog razrešenja u napadu. Ne bi trebalo da budu opterećene ideologijom, već da sadrže osnovne elemente koje bi delili svi: samoupravljanje borbom, stalno sukobljavanje, napad na klasnog neprijatelja.

Bar dva faktora ukazuju na ovaj put rešavanja odnosa između anarhističke manjine i masa: razdvajanje na klase koje proizvodi kapital, i sve širi osećaj nesposobnosti koji individua dobija usled određenih oblika kolektivne borbe.

Postoji jaka želja za borbom protiv eksploatacije, i još uvek ima mesta gde ova borba može konkretno da se izrazi. Modeli akcija se razrađuju u praksi, i još uvek ima dosta toga da se uradi u tom smeru.

Male akcije su uvek kritikovane kao nevažne i sulude protiv tako moćne strukture kao što je kapitalistička sila. Ali bilo bi pogrešno rešavati to pretpostavljanjem odnosa zasnovanih na kvantitetu, umesto da se šire ove male akcije, jednostavne da ih drugi ponove. Sukob je značajan upravo zbog te neprijateljeve velike kompleksnosti, koju stalno modifikuje da bi održao konsenzus. Konsenzus zavisi od tanane mreže društvenih odnosa koji funkcionišu na svim nivoima. Najmanje uzdrnavanje je oštećuje mnogo više od same akcije. Ono oštećuje njen izgled, njen program, mehanizme koji proizvode društveni mir i nestabilni tok politike.

Svaka sitna akcija koja dolazi čak i od vrlo male grupe drugova zapravo je veliki čin subverzije. Ona ide dalje od najčešće mikroskopskih dimenzija onog što se desilo, postajući ne toliko simbol koliko referentna tačka.

To je smisao u kom smo najčešće govorili o insurekciji. Možemo da počnemo da gradimo našu borbu na taj način da mogu da se

pojave uslovi za revolt, i da se latentni konflikt razvije i dođe u prvi plan. Na taj način se uspostavlja kontakt između anarhističke manjine i specifične situacije u kojoj borba može da se razvije.

Znamo da se s ovim idejama mnogi drugovi ne slažu. Neki nas optužuju da smo analitički zastareli, drugi da ne vidimo da predložena borba služi samo interesima moći, tvrdeći da – naročito danas u elektronskoj eri – nije moguće govoriti o revoltu.

Ali mi smo tvrdoglavi. Verujemo da je i danas moguće pobuniti se, čak i u elektronskoj eri.

Još uvek je moguće ubosti čudovište iglom. Ali moramo da napustimo stereotipnu predstavu velike, masovne borbe, i koncept neograničenog rasta pokreta koji će dominirati i sve kontrolisati. Moramo da razvijemo precizniji i detaljniji način razmišljanja. Moramo realnost da vidimo onakvu kakva je, ne onakvu kakvom je zamišljamo. Kada se nađemo u situaciji, moramo da imamo jasnu ideju o realnosti koja nas okružuje, klasnom sukobu kojeg je ta realnost odraz, i da obezbedimo sebi neophodna sredstva da bismo na nju delovali.

Kao anarhisti, imamo modele intervenisanja i ideje koje su od ogromne važnosti i revolucionarnog značaja, ali one ne mogu da govore same o sebi. One nisu direktno shvatljive, i zato moramo da ih sprovedemo u akciju, nije dovoljno da ih jednostavno objasnimo.

I sam trud da se opremimo sredstvima potrebnim za ovu borbu može da nam pomogne da razjasnimo naše ideje, i nama samima i onima koji budu s nama u kontaktu. Redukovana ideja ovih sredstava – takva koja se ograničava na puko kontra-informisanje, nezadovoljstvo i deklarisanje principa – očigledno je neadekvatna. To moramo da prevaziđemo i da delujemo u tri smeru: kontakta sa masama (s jasnoćom i predani preciznim zahtevima borbe); akcije unutar revolucionarnog pokreta (u podređenom smislu koji smo već pomenuli); konstruisanja specifičnih organizacija (funkcionalne i za delovanje unutar masa, i za akciju unutar revolucionarnog pokreta).

A u tom smeru potreban je vrlo naporan rad.

